

VI.

Den næste Morgen kom en af Skibberupperne hjem fra et Besøg i Sandinge med den allarmerende Efterretning, at den gamle Højskoleforstander, der i længere Tid havde været svagelig, pludselig var bleven meget syg og ikke kunde leve. Faa Timer senere kom et Ilbud derovre fra med Meddelelse om, at han var død.

Med denne Mand forsvandt atter en af de ældste Forkæmpere for den danske Bondestands aandelige Frigørelse, — den egentlige Grundlægger af den folkelige Bevægelse i hele denne Del af Landet. I et Tidsrum af over tredive Aar havde Egnens „vakte“ Befolkning set op til ham som til en Fader; og skønt han i den senere Tid mange Gange havde haft ondt ved at forlige sig med, at den yngre Slægt hengav sig saa meget til Politiken, i Stedet for alene at tænke paa det, der for ham stod som Livets ene Fornødne, nemlig hvad han kaldte Aandens Oplysning og Herliggørelse, havde dette aldrig formaaet at gøre mindste Skaar i det gode Forhold mellem ham og Vennerne. Tværtimod; jo ældre han var bleven, jo mere hans store Skæg og lange Nakkekrøller havde faaet Sølvets Farve, des ukrænkeligere blev den Ærefrygt,